# Pregaria.cat

**Entrada**

## A les muntanyes de Lugo

Tothom deia alguna intenció per l'estona de pregària. Tu ens expliques que a les muntanyes de Lugo hi ha un poblet, mig amagat i d'accés molt difícil durant l'hivern, on viuen uns oncles de la teva mare. Ja són grans. Molts cops et ve a la ment pensar sobre la seva soledat.

Són quatre cases, al costat d'un torrent que baixa de dalt dels cims, i uns quants camps de conreu. Fa anys hi havia unes quantes famílies, fins i tot escola i parròquia amb mossèn. Quasi tothom ha anat marxant i ara hi resten 7 persones, comptant els oncles de la teva mare.

Cada racó està silenciós, sembla que definitivament callat. Abans es sentien els crits de la canalla, l'arribada de les vaques, el xiulet del pastor i algunes converses entre veïns a sota la finestra. Ara, res de res, tan sols escoltar com va caient l'aigua en un país que acostuma a ploure quasi tots els dies. I els dos vellets, al costat del foc, potser enyorant, mig estabornits de tant silenci, i amb el cor pensant en els fills i nets, que viuen a molts indrets del món.

Durant una bona estona de la pregària comunitària he imaginat els teus oncles. Jo pensava: "i què puc pregar per a ells?". No em sortia res de res. Constatava la seva soledat, el dur que deu ser veure com un petit poble es va buidant, sentir que aquells que van omplir un dia la seva vida ara són lluny...etc.

Quan hem fet el comentari general la Rosa diu: "mireu jo penso que hem perdut el costum d'enviar cartes. Avui quasi ningú escriu. Saps què significaria per aquells que viuen a les muntanyes de Lugo rebre una carta cada mes, escrita a mà, explicant com va tot? No contestarien, bé, penso que no contestarien, però per a ells seria una vertadera visita, quelcom que s'espera i es torna a llegir ".

La Rosa ha encès una petita llum. Possiblement molt important per aquella parella que cada mes serà visitada.

I tu, no penses que val la pena recuperar la comunicació per carta? No hi ha ningú en el món que s'alegraria molt de saber coses de la teva vida? Encara que no estiguin a les muntanyes de Lugo. Els mòbils, el correu electrònic, els chats...sí, és cert, comuniquen; però una carta, escrita a mà, que porta el carter i la deixa a la bústia, entre tants papers de propaganda, no és com una flor enmig d'un camp d'ortigues?

*"Així, doncs, ara que hi som a temps, fem el bé a tothom, però sobretot els que formen la família dels creients.*

*FIXEU-VOS AMB QUINES LLETRES MÉS GROSSES US ESCRIC; SÓN DE LA MEVA MÀ. "*

*( De la Carta ala Gàlates 6,10-11)*